

မောင်နှင်းဆွေ

ပြည်သူတရားရှင် နှင့် ကျန်ကျောင်း

လိပ်

ပြာ

တောင်

ကြား

ကျောက်နဂါး

ဝန်လင်း

Printed in Myanmar

ယိုလိုင်တောင်တန်းသည် ချယ်ရီ ပင်၊ ထင်းရှူးပင်များ နှင့် သာယာ လှပသော တောင်တန်းဖြစ်သည်။ ။ နဂါးရုပ် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထုလုပ် ထားသော အမိုးများ ဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ခမ်းနားသော အဆောက် အဦးများ သည် ယိုလိုင်တောင်တန်းဒေသရှိ ပို့ချန်မြို့တွင် များစွာရှိလေ သည်။ ။ နေပြည် တော်နှင့် အလှမ်းဝေးသော မြို့ ဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုမြို့တွင် လောင်းကစားမှုများ နှင့် ရာဇဝတ်မှုများ လည်း ထူပြောလျ က်ရှိ ရာ ယိုလိုင်တောင်တန်းဒေသတစ်ခုလုံး ဥပဒေမဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ လေတော့၏။

ထင်းရှူးပင်များကြားတွင် အနီ ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှပသော မိန်းက လေး တစ်ယောက်သည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပြေးလာ နေသည်။ ။ သူမ၏ မျက်လုံးများ သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ် လန့်ကြော က်ရွံ့နေသောကြောင့် သမင် မျက်လုံးများကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေ သည်။ ။

သူမ၏ နာမည်ကို 'မိုစု' ဟု ခေါ်သည်။ ။ မျက်လှည့်ဆရာကြီး 'ချိုမို'၏ သမီးဖြစ်သောကြောင့် 'မိုစု'ဟု ခေါ်ကြ ခြင်း ဖြစ်၏။ တရုတ်ဘာသာစ ကားဖြင့် မိုစု ဆိုသည် မှာ မျက်လှည့်သခင်မဟု အမည် တွင် လေသည်။ ။

ရှုမ့်ယာခန်းမတွင် မျက်လှည့်ပွဲ တင်ဆက်နေစဉ် ဓားပြများက ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်သောကြောင့် ချိုမို၏ မျက်လှည့် အဖွဲ့ ကြီးမှာ ဇာတ်ရုံ

ထဲမှ အကွဲကွဲအပြားပြား ပြေးလွှားကာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်လွတ် အောင် ရှောင်ပုန်းကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မိစ္ဆာ မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သော် လည်း အတော်အတန် သိုင်းပညာ နှင့် ဆပ်ကပ်ပညာတို့ ကို တတ်ကျွမ်းသည်။ ။ ထို့ကြောင့် 'နက်ဆိုးဂိုဏ်း' ဟု အမည်တွင် သော ဓားပြဂိုဏ်းကြီးက ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့် အခါ ကြိုးတစ်ချောင်းကို အသုံးပြုကာ ခန်းမပေါ် ရှိ တန်းများ ၊ တိုင် များ ကို ပစ်ခိုလွှဲကာ ဝင်းပြင်သို့ ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

'ဟိုမှာ ကျော်ထွက်သွားကြပြီ လိုက်'

'လိုက်ကြ'

သူမနောက်မှ အသံပေါ်လာသည်။ ။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကြိုး တစ်ချောင်း သာရှိသည်။ ။ ထိုကြိုးမှာ ဆယ်ပေမျှရှည်လျား သောကြောင့် ထင်းရှူးပင်များကို ပစ်ကာ ပတ်ပြီး သစ်ပင်များကြားတွင် ပြေးလွှားရ ပြန်သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ချယ်ရီပင်နှင့် ထင်း ရှူးပင်များကြားရှိ လူသွားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

စင်စစ် သူမရောက်ရှိလာသော လူသွားလမ်းမှာ ယိုလိုင် တောင်တန်း ၏ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတစ်နေရာသို့ သွားနေ သည့် လမ်း ဖြစ်သည် ကို သူမမရိပ်မိပေ။

'ဟူး ဒီနေရာလေးရောက်တော့ မှ ပဲ အသက်ရှူလို့ ကောင်းတော့တယ်'

ထင်းရှူးပင်များကြားမှ ချယ်ရီပင် များ သည် ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်လန်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ။

နောက်မှ လိုက်လာသော ခြေသံ များကို မကြားရတော့။ ။ မြေပြင်က

ကျောက် စရစ်ခဲများ ရှိသောကြောင့် လူတစ်ယောက် လျှောက်လျှင် 'ဂျီ' 'ဂျီ' ဟု အသံကြား နေရ၏။ မိစ္ဆာကတော့ ထိုကဲ့သို့ ကျောက် စရစ်လုံးခင်းမြေပေါ်တွင် အသွားအလာ ကျွမ်းကျင်သည်။

သူမ၏ အဝတ်ဖိနပ်သည် ထို ကျောက်စရစ်လုံးများ ပေါ်တွင် လျှော့ တိုက်၍ လျှောက်လှမ်း၍ ရသည်။

'ဂျီ'

'ရှော . . . ဂျီ . . . ဂျီ'

ကျောက်ခဲလုံးလေးများက အဖြူ ရောင်၊ အနက်ရောင်ဖြင့် ဂေါ်လီ လုံးလေး များ လို လိမ့်နေ၍ မျက်လှည့်ပြပွဲတွင် ဒလိမ့်တုံးစီး ကျွမ်းကျင် သော မိစ္ဆာမှာ ထို ခဲလုံးများ ပေါ် လျှော့တိုက်ကာသွားနေသည်။

နှင်းများက တဖွဲဖွဲကျနေရာ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မီးလှုံ နေကြသော မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နှင့် လူ (၂) ဦး ရှိလေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ကို ယိုလိုင် ဒေသမှ ဒုစရိုက်သမားများက မုတ်ဆိတ် နှစ်ဖော်ဟု သိကြသ ည်။ သူတို့ ၏ နှုတ်ခမ်းမွေး များက အောက်သို့ရှည်လျားစွာ ကျနေရာ ရ င်ဘတ်အထိပင် ရှိနေသည်။

အကြီးက မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြစ်၍ အငယ်က မုတ်ဆိတ်မည်း ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် မကြီးသေးသော်လည်း မုတ်ဆိတ်ဖြူ၏ မျက်နှာမှာ ရှည် လျားသော ကြောင့် 'စွေပိ'ဟု ခေါ်၍ မုတ်ဆိတ်မည်း၏ မျက်နှာမှာ ဝဝပြ ည့်ပြည့်ဖြစ်သောကြောင့် 'ပေ့စင်း'ဟု ခေါ်သည်။

မုတ်ဆိတ်ဖြူ စွေပိရော၊ မုတ်ဆိတ်မည်း ပေ့စင်းပါ ကျောက်စရစ်ခဲ များ ပေါ်သို့ လျှော့တိုက်လာသောခြေသံကို ကြားရလေသည်။ ဤချယ်ရီ ပင်နှင့် ထင်း ရှူးပင်ကြားမှ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့ လမ်း ဆုံးသည့်

ကျောက်စရစ်လမ်းမှာ မုတ်ဆိတ် ဖြူနှင့် မုတ်ဆိတ်မည်းတို့ ကျက်စား ရာ ပိုင်နက်ဖြစ်သည်။ ။

ယိုလိုင်တောင်တန်းတွင် ကျောက် စရစ်လမ်းတစ်လမ်းကိုခင်းကာ ထိုလမ်း ပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာသူများကို လုယက် တိုက်ခိုက်နေသူ သာဖြစ်သည်။ ။ မုတ်ဆိတ် ဖြူရော၊ မုတ်ဆိတ်မည်းပါ သားကောင်တစ် ကောင် လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ ကြောင်း သတိထားမိကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

'ဟေ့ကောင် စွေပိ'

'ဘာလဲ'

'ဒီသားကောင်ကို တို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ'

'ကျောက်ခဲတွေပေါ်မှာ လျှောတိုက် လာသံ၊ ပေါ့တယ်ကွ'

'ဒီမှာ ပေ့စင်း မင်းစဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ ဒီကျောက်ခဲတွေပေါ်မှာ လျှော တိုက် လာတာ သိပ်ပေါ့တယ်၊ ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်မယ် ပေ့စင်းရ'

'ကလေးတစ်ဦးဆိုလဲ ပြန်ပေးဆွဲ ပြီး သူ့မိဘတွေဆီက ငွေတောင်းရ တာပေါ့'

ပေ့စင်းက အတော်အကြံကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ။ လူက ပု၍ ဝသလောက် မုတ်ဆိတ်မည်းများက အံ့လိုက်ရှိသည်။ ။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ပေ့စင်း ၏ ပုံစံက တောရိုင်းသတ္တဝါကောင်နှင့် တူသည်။ ။ ဆံပင် များ ရော ပါး သိုင်းမွေးများ ပါ မုတ်ဆိတ်နက် များ နှင့် ရောနေသောကြောင့် မျောက်ဝံ တစ် ကောင်နှင့် ပင် တူနေလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် မတည့်သူများ က မျောက်ဝံပေ့စင်းဟု ပြောင်လှောင်ကာ ခေါ် ကြလေသည်။ ။ သူက အမျိုးမျိုး လှည့် လှည့်ပတ်

ပတ်ပြေးကာ

လိမ်တတ်ကောက်

တတ်သော

ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ် နှါ။

'ပေ့စင်းရေ နေရာတကာမှာ မင်း စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ၊
ခုနုတ်ဆိုး ဂိုဏ်းကလည်း ပို့ချန်မြို့မှာ ရောက်နေတာ သိတယ် မဟုတ်
လား'

'ဟေ့ နတ်ဆိုးတွေ ဘီလူးဆိုးတွေ လုပ်မနေနဲ့ ။ ကိုယ့်နယ်ထဲ ရောက်
လာလို့ ကတော့ ခေါင်းနဲ့ ကိုယ် အိုးစားကွဲအောင် လုပ်ရမှာ ပဲ'

*

'လျှော ...ဝေါ ...ဝေါ'

မိုစုမှာ သူမဖိနပ်ဖြင့် ကျောက်ခဲ လုံးများ ပေါ်တွင် လျှောက်တိုက်ကာ
အနိမ့် ပိုင်းသို့ ဆင်းလာသည် ။ သူမ၏ လက်ထဲ တွင် လည်း ကြိုးတစ်
ခေါက်ကို ဆုပ်ကာ ကိုင်လာသည် ။ လျှောတိုက်သံနီးလာ၍
မုတ်ဆိတ်ဖြူ စွေပိက ထ၍ ကြည့်လိုက် လေသည် ။

'ဟာ'

မုတ်ဆိတ်ဖြူ စွေပိက အရပ်မြင့် ၍ ချုံပေါ်မှ ကျော်ကာ ချောမောလှ
ပသော အနီရောင်ဝတ်ရုံနှင့် မိုစုကို တွေ့သွားသည် ။ မိုစု၏ ဆံပင်များ ပ
ခုံးပေါ်တွင် အခွေခွေ ကျ နေသောကြောင့် ဖြူစင်သော မျက်နှာလေး ကို
မြင်နေရလေသည် ။

များ သောအားဖြင့် မည်သည့် မိန်း ကလေးကမျှ တစ်ယောက်တည်း
ထင်းရှူး တောထဲသို့ ဝင် လာလေ့မရှိပါ။ စွေပိသည် နှင်းကွဲစ အလင်း
ရောင်ဖြင့် ဖြူစင်လှပသော မိုစုကို တွေ့ မြင်သွားခဲ့လေသည် ။

'ချောတယ် တော်တော် ချော တယ်'

နွေပိက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

'ချောမှာ ပေါ့။ ချောအောင် ဒီ လမ်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့ ငါပဲ ကျောက်စရစ် လုံး တွေချပြီး လူစိမ်းတွေလာရင် ပြေးမလွတ် အောင် စီစဉ်ထားတာမို့ လား'

မှတ်ဆိတ်မည်း ပေစင်းက အရပ် ပု၍ ချုံပုတ်ကိုကျော်မမြင်ရ၍ ထို သို့ ပြော လိုက်သည် ။

'ငါ ပြောတာက လမ်းချောတာ ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ပေစင်း'

'ဘာပြောတာလဲ'

'လူချောတာကို ပြောတာ'

'လမ်းလျှောလို့ လူလည်း လျှော တာပေါ့ကွ။ လမ်းပေါ်မှာ ကောင်း ကောင်း မလျှောက်နိုင်ဘူးပေါ့'

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းနေခဲ့ပါ။ မင်းက ဘာမှ မသိဘူး'

မိန်းမချောလေးကို တွေ့သော စွေ ပိမှာ ပေစင်းကို ပြောခဲ့ပြီးနောက် ကျောက် စရစ်ခဲလမ်းသို့ သွားရန် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

'ခွီး'

'ဟော'

စွေပိသွားသည် ကို တွေ့သော ပေ စင်းကလည်း စွေပိ သူ့ကိုမခေါ်ဘဲ သွား သည် ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

မိစုက မျက်စိလျှင်သည် ။ သူ့ ရှေ့တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ကို တွေ့ သည် နှင့် သူမသည် ကျောက်စရစ်ခဲလမ်း ဘေး ချုံစပ်သို့ လှစ် ခနဲ လျှောတိုက်ကာ ကပ် လိုက်လေသည် ။

'ဒီကောင်မလေးဟာ ကျောက် စရစ်ခဲလမ်းပေါ်မှာ ခြေမချော်ဘဲ
သွားနိုင် ပါလား ဘယ်လိုလဲ'

'ရှပ် ချီး ရှပ်'

သူတို့ ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းပေါ်မှာ လျှောတိုက်၍ စွေပိကလာခဲ့သည်

။

'ဟေ့ စွေပိ မင်းကငါ့ကို မခေါ် ဘဲသွားတာလား နေပါဦးကွ'

မုတ်ဆိတ်မည်းပေစင်းကလည်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့
၏။

'ဟင် နောက်တစ်ယောက်ရှိသေး ပါလား'

မိုစုက မုတ်ဆိတ်မည်း၏ အသံ ကို ကြားသောကြောင့် ထင်းရှူးပင်
တစ်ပင် နောက်တွင် ပုန်းနေရင်း ထိတ်လန့်သွားလေ သည် ။

မုတ်ဆိတ်ဖြူစွေပိသည် ကျောက် စရစ်လမ်းပေါ်မှ အရှိန်လွန်ကာ မို
စုပုန်းနေ သည့် ထင်းရှူးပင်ကို ကျော်သွားလေသည် ။

ချယ်ရီပင်ဘက်အထိ လျှောက် လာပြီးသောအခါ ပင်ခြေများ ရှင်းနေ
၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူ စွေပိမှာ သူကျော် လာပြီဖြစ် ကြောင်းကို သိ၍ အရှိန်သ
ပ်လိုက်သည် ။ လမ်းက ဆင်ခြေလျှောဖြစ်နေလေသည် ။

'ချီး ဝို'

'အိုး'

နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သော အခါ ထင်းရှူးပင်နောက်မှာ ပုန်းနေ
သော အနီရောင် အင်္ကျီစကို တွေ့သည် ။

'ဒီလိုပုန်းနေလို့ ဘယ်ရမလဲ'

စွေပိအသံကြောင့် နောက်ဘက် တွင် ပြေးစရာ
မရှိအောင်သစ်ပင်များ ထူ ထပ်နေသော အခြေအနေကို ရိပ်မိသည် ။
မိန်းမပျိုလေး မိုစုမှာ ကျောက်စရစ်လမ်း ပေါ်သို့ ပြန်ထွက်လိုက်ရလေ
တော့သည် ။

'ခွီး'

မုတ်ဆိတ်မည်းပေစင်းမှာ ယခုမှ ပင် စွေပိ ဘယ်ကြောင့် အလျင်စ
လို သွား သည် ဆိုသည် ကို ရိပ်မိ လိုက်လေသည် ။ မိုစု မှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ
နှင့် မုတ်ဆိတ်မည်း ကြား သို့ ရောက်ရှိသွားသည် ။

'ခွီး'

'ဝေါ လျှော ဝေါ'

သူမသည် ရှေ့သို့တိုးကာ ပြေး လိုက်သည် ။ ကျောက်စရစ်လမ်းက
ဆယ် ပေလောက်ကျယ်သည် ။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ထင်းရှူးပင်များ စီတန်း
ပေါက်နေပြီး ထင်း ရှူးပင်များကြားတွင် ယူကလစ်ပင်လို ခက် လက်သိ
ပ်သည်းသော အပင်များ ၊ ဆူးပါ သော နွယ်ရှင်များ စိုက်ထားရာလမ်း
ဘေး သို့ ဆင်းမရသော အခြေအနေဖြစ်သွား သည် ။

*

'အား ဟား ဟား မင်း ငါတို့ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်။ ချောလဲရင် မ
င်း ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးမှာ သွေးတွေ လူးသွား မယ်'

ပေစင်းက ခြိမ်းခြောက်စကား ပြော လိုက်လေသည် ။

'ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ မလဲဘူး ရှင့်။ ဒီလိုကျောက်စရစ်လုံးလေး
တွေပေါ်မှာ ကျွန်မက လမ်းလျှောက်ကျင့်လာတာ'

စွေပိက ထိုစကားကြောင့် အံ့အား သင့်သွားသည်။ ။

'မင်းက ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ် အဖွဲ့ကလား'

'ဟုတ်တယ်ရှင်'

ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ်အဖွဲ့ဆို သည် မှာ နေပြည်တော်တွင် ဘုရင်မ
င်းမြတ် နှင့် တကွ အမတ်ကြီးများ နန်းတွင်းသူ နန်း တွင်းသားများကပါ
နှစ်သက်သဘောကျ သော ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။ ။ ဆပ် ကပ်တွင်
ပါသော တောသတ္တဝါများ နှင့် ဆပ် ကပ်ပစ္စည်းများ တန်ဖိုးမှာ မသေး
လှပေ။

ဆပ်ကပ်ခေါင်းဆောင် ချီမိုမှာ လည်း ငွေကြေးအတော်အတန် ချမ်း
သာ သည် ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ယိုလိုင်တောင်တန်း
ဒေသတွင် ခို အောင်းနေသော 'နတ်ဆိုးဂိုဏ်း' က ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ ။

'ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ်အဖွဲ့က နတ်မြင်းဖြူမင်းသမီးလေး မိစုဆို
တာ မင်း ကိုး။ ဟီး ဟီး ဟား ဟား မင်းကို ဖမ်းမိ တဲ့ တန်ဖိုးကတော့ ဘ
ယ်သေးမလဲကွာ'

ပြောပြောဆိုဆို ပေ့စင်းသည် ကျောက်စရစ် ခဲများကို လျှောတိုက်
ကာ ပြေးဝင်ဖမ်း လိုက်လေတော့သည်။ ။

'ရွီး ဝေါ လျှော'

'အိုး'

မိစုက ဘေးသို့ ခြေဖြင့် စကိတ် စီးသကဲ့သို့ လျှောကာရှောင်လိုက်၍
ပေ့စင်း မှာ လေထုကို ဖမ်းမိသွား၏။

ပေ့စင်းကို ရှောင်ကာပြေးသွား သော မိုစုနောက်သို့ စွေပိက လိုက်သည် ။ မိုစုသည် တလိမ့်တုံးများ နှင့် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေ ကျဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်စရစ်လုံးများ ရှိသော လမ်းပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်နှစ်ဖော်ထက်ပင် ပြေးတက်သွား နေလေသည် ။

'ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ'

'ဘာလဲကွ'

'တို့ သူ့ကို နှစ်ယောက်ပိတ် ဖမ်း ရင်ရတယ်။ အေး ထွက်ပေါက်မရှိ အောင် သာ လမ်းကို ကာထား၊ မလွတ်စေနဲ့ '

'ရွှီ ဝေါ ဝေါ'

နောက်မှ လမ်းကို ပိတ်ကာ လိုက် လာသည် ။ သူမနောက်သို့ လိုက်လာမှန်း သိသောကြောင့် ရှေ့သို့ဆင်ခြေလျှောလမ်း အတိုင်း အမြင့်ဘက်သို့တက်သွားရာ ခရီး ဆုံးတွင် မည်သည့် အရာရှိမည်ကို မသိပေ။

စင်စစ် အထက်သို့မြင့်တက်သွား သော ချောက်ကမ်းပါး၏ အဆုံးတွင် လမ်း မရှိတော့ဘဲ အသူတရာနက်သော ချောက် ကြီးတစ်ခုသာ ရှိနေလေသည် ။ သို့သော် ကျောက်စရစ်လမ်းမှာ ထင်းရှူးပင်တန်း နှစ်ခုကြားတွင် သာသာယာယာ ရှိ၍ တလိမ့် တုံးစီးသကဲ့သို့ ဘယ်၍ ပြေးနေလေသည် ။ တလိမ့်တုံး လျှောစီးသကဲ့သို့ ဝေါခနဲ လျှော ခနဲပြေးနေသော ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ် အဖွဲ့မှ နတ်မြင်းဖြူမင်းသမီးလေး မိုစုသည် ဝေး၍ သွားရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ စွေပိနှင့် မုတ် ဆိတ်မည်း ပေ့စင်းတို့ မှာ သဘောကျနေ ကြလေသည် ။

'လမ်းဆုံးတော့ ချောက်တွေ့မှာ ပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ တို့ က အမောမခံဘဲ ပြန် ကွေ့လာမယ့် ကောင်မလေးကို ဖမ်းလိုက်ရုံ ပဲပေါ့'

'ဒါပေမယ့် သူက ချောက်ထဲ ခုန် ချသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ဒီလိုချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး ဟာ သူ့ဘဝကို သူ အဆုံးမခံဝံ့ပါဘူး'

'တိတ်စမ်း'

သူတို့ နှစ်ယောက်စကား ပြောနေ သည့် ကြားမှ ကျယ်လောင်သော အသံပေါ်လာ၍ ထိတ်လန့်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူရိပ် တစ်ရိပ် သူတို့ နောက်တွင် ရောက်နေသည် ။

'မုတ်ဆိတ်နှစ်ဖော် မင်းတို့ မသေ ချင်ရင် ကျောက်နဂါး ဆပ်ကပ်က ထွက် ပြေးလာတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာ လဲ ပြော စမ်း'

'မသိပါဘူး'

နတ်ဆိုးဂိုဏ်းသား ဝမ်ချွေဖုန်း ဖြစ်သည် ။ ဝမ်ချွေဖုန်း၏ သိုင်းပညာမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ထက်မြက်သည် ကို သိသောကြောင့် မုတ်ဆိတ်နှစ်ဖော် လန့် နေကြသည် ။ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းတွင် သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်သော လူသုံးယောက်တွင် ဝမ်ချွေဖုန်းအပါအဝင်ဖြစ်သည် ။

မုတ်ဆိတ်နှစ်ဖော်တို့ ၏ အခြေခံ သိုင်းပညာမှာ လည်း မနိမ့်လှပါ။

ဝမ်ချွေဖုန်း တစ်ဦးတည်းဆိုလျှင် တော့ သူတို့ နှစ်ဦး၏ အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာဖြင့် ဝိုင်းတိုက်၍ ရနိုင်သည် ။ သို့သော် ဝမ်ချွေ ဖုန်း ရောက်လာလျှင် 'တောင်ကြားသိုင်း ဖော်' ဟု အမည်ရသော ဝမ်စန့်ဟိန်းနှင့် ဝမ်ကျောက်လီတို့ ပါ ရောက် လာလေတော့ သည် ။

'ဒီ . . .ဒီလမ်းအတိုင်း ပြေးသွား ပါတယ်'

'သေချာတယ်နော်'

'သေချာပါတယ်'

'ဝိုး'

စကားပြောနေစဉ်မှာ ပင် ဝမ်စန့် ဟိန်းသည် သစ်ပင်ပေါ်ခုန်ချလာ၏

။

'ဘယ်လိုလဲဟေ့ ဒီမုတ်ဆိတ် နှစ် ကောင်ကို မင်း မသတ်သေးဘူး လား'

ဝမ်စန့်ဟိန်းမှာ ကျားကြီးတစ် ကောင်ကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကား ကာ ပြောလိုက်သည် ။

'သူတို့ ကို သတ်ဖို့ အမိန့် မပါဘူး'

နတ်ဆိုးဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လှံကျူးဖိန်း၏ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာရသူဖြစ်လေသည် ။ သူတို့ ကို ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ချီမိုနှင့် သမီးဖြစ်သူ နတ်မြင်းဖြူမင်းသမီးလေး မိုစုကို ဖမ်းဆီးရန် စေခိုင်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေ သည် ။ သူတို့ လက်ထဲသို့ ရောက် ကာနီးမှ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းက ပေါ်လာသောကြောင့် မုတ် ဆိတ်ညီနောင်မှာ မချင့်မရဲဖြစ် လာလေ၏။ သို့သော် သိုင်းပညာချင်းရော လူအင်အား ချင်း ပါ ယှဉ်မရသောကြောင့် သူတို့ သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှစ်ခနဲကြည့်၍ ပြေး တက်သွားကြလေသည် ။ မကြာမီ တောင် ကြားသုံးဖော်ထဲမှ အငယ်ဆုံး ဝမ်ကျောက် လီရောက်ရှိ လာပြီးနောက် သုံးယောက် ပေါင်းမိသည် ။

'ကဲဟေ့ ဒီလမ်းအတိုင်း ပြေး သွားတယ် ပြောတယ်'

'ဒါဆိုလည်း မိအောင်လိုက်ဖမ်း ကြတာပေါ့'

လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် တောင် ကြားသုံးဖော်တို့ သည် ကျောက်
စရစ်လမ်း အတိုင်း ပြေးတက်သွားကြလေတော့သည်။ ။

'ဟီး'

'ထန်း'

'အိုး'

ရှေ့ဆုံးက ရောက်သွားသော တောင်ကြားသုံးဖော်ထဲမှ အကြီးဆုံးမှ
ပြင်း ထန်သော လေရှိန်တစ်ခု၏ ရိုက်ခတ်ခြင်း ခံရသောကြောင့် နောက်
သို့ပြန်၍ လန်နေ ကျလာသည်။ ။

တောင်ဘက်ကျောက်စရစ်လမ်း အတိုင်း ပြေးရာမှ ချောက်ကမ်းပါး
စွန်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက်ကွယ်တွင် ပုန်း နေသော မိုးစုက လ
က်ငါးရိုက်ချက် တစ် ချက်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

'ရှေ့မှ ချောက်ကမ်းပါးပဲရှိတော့ တယ်ကွ။ ဘာမှ မရှိဘူး'

ဝမ်ချွေဖုန်းက နောက်သို့လန်ကာ ကျလာရင်း ပြော လိုက်လေသည်
။

'ဒါဆို ဘာလို့ မင်းနောက်ကို လန်ပြီး လဲကျသွားတာလဲ'

ဝမ်စန့်ဟိန်းက မေးလိုက်သည်။ ။

'ချောက်ကမ်းပါးအောက်က လေ ရှိန်က ပင့်တိုက်လိုက်လို့ လဲတာ
ပေါ့'

'မဖြစ်နိုင်တာ။ လေက မင်း တစ် ယောက်တည်းကို ရွေးပြီးတိုက်ပါ့မ
လား'

'တစ်ချက်တစ်ချက်မှ တိုက်တာ မင်းမယုံရင် ရှေ့ဆက်တိုးကြည့်ပါလား'

ဝမ်ချွေဖုန်းစကားကြောင့် ဝမ်စန့် ဟိန်းက ရှေ့သို့တိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။ ချောက် ကမ်းပါးအစပ်နှင့် သူတို့ သုံးယောက်ရောက် နေသော နေရာမှာ ၁၀ပေသာ ကွာလေ တော့သည်။ ။ ထိုလမ်းဘေးတွင် ကြီးမားသော ကျောက်လုံးကြီးတစ်ခုက ရှိနေလေသည်။ ။

အတင့်ရဲသော ဝမ်စန့်ဟိန်းက ရှေ့သို့ သုံးလှမ်းတိုးလိုက်ရာ လက်တစ်ဖက် ကို ထုတ်၍ မိုစုက လျှပ်တစ်ပြက် လက် ဝါးချက်ကို သုံးလိုက်ရပြန်လေတော့သည်။ ။

'ဝုန်း'

'အိုး'

*

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အနီးကပ် အရိုက်ချခြင်းခံရသောကြောင့် လက်ဝါးရှိန် တော်တော်ပြင်းပြင်းနှင့် ထိတွေ့ ခြင်းခံလိုက် ရရာ ဝမ်စန့်ဟိန်းမှာ နောက်သို့ အရှိန် ပြင်းစွာ လွင့်လာကာ သူ့နောက်မှာ ရပ်နေ သော ဝမ်ချွေဖုန်းနှင့် ဝမ်ကျောက်လီတို့ ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်လိုက်ရာ သူတို့ပါ ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်တွင် လျှော၍ နောက် သို့ လိမ့်ကျသွားကြလေသည်။ ။

'အိုး'

'ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ'

'ခွီး'

ကျောက်စရစ်ခဲများမှာ လျှောနေ ပြီး ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ မြေနိမ့် ပေါ်သို့ ကျသွားရာ သုံးယောက်သားမှာ ဘီးတပ် လှည်းတစ်စီးလို တော် တော်ဝေးဝေးသို့ လျှော၍ သွားလေတော့သည်။ နတ်မြင်းဖြူ မင်းသမီး မိုစုသည် လည်း သူ ဆက်လက်၍ ပုန်းခိုနေလျှင် မရနိုင်တော့ကြောင်း သိ၍ အပြင်သို့ ခုန်ထွက် လာလေတော့သည်။

လဲကျနေရာမှ ဝမ်းချွေဖုန်းတို့ တောင်ကြားသုံးဖော်မှာ ထရပ်လိုက်သ ည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဘယ်လက်တွင် တစ်စ ကိုင်လျက် ညာဘက်မှ တစ်ဝက်ကိုင်ကာ မိုစုက လှည့်နေလေသည်။

‘ဝီ ဝီ ဝီ’

ကြိုးလှည့်သံက ပျားပိတုန်းများ ပျံဝဲနေသည့် အသံမျိုးမြည်နေလေ သည်။

‘ရှင်တို့ ကျွန်မကို လိုက်မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့။ ရှင်တို့ ရှေ့တိုးလာရင် ကျွန်မ ညာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နတ်မြင်းဖြူကြိုး သိုင်း(၁၀)ကွက်ကို ကျွန်မ သုံးရလိမ့်မယ်’

‘မင်းရဲ့ နတ်မြင်းဖြူကြိုးသိုင်း (၁၀) ကွက်က တို့ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းရဲ့ စု နှံစမ်းသိုင်း ကွက် နှစ်ဆယ်ကို ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ရှင်’

စုနှံစမ်းဟူသော အမည်ကို ကြား သည် နှင့် ပင် နတ်မြင်းဖြူမင်းသ မီးမိုစုသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် စုနှံစမ်းဟူသည် မှာ အသုဘပို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အသုဘပို့ သို င်းကွက်(၂၀)ဆိုသည် မှာ နတ်ဆိုးဂိုဏ်း ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သိုင်းပ ညာပင် ဖြစ် လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် မိစ္ဆာသည် ထွက် ပြေး၍ လည်း ရမည်မဟုတ်တော့ပါ။
။ နတ်ဆိုး ဂိုဏ်းကြောင့် သူမ၏ အဖေ ဆပ်ကပ်ဆရာ ကြီး ချီမိုသည် လည်း သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမတို့ ၏ ဆပ်ကပ်ပစ္စည်းများ ၊ ငွေကြေးများ နှင့် ဆပ်ကပ်ပြပွဲတွင် သုံးသော ဝက်ဝံ များ ၊ ခြင်္သေ့များ ၊ မျောက်များ ၊ ခွေးလိမ္မာ လေးများမှာ လည်း နတ်ဆိုးဂိုဏ်း၏ စား သောက်ပွဲတွင် အရက်သေစာနှင့် သောက်စား သည့် အမြည်းများ ဖြစ်ကြပေရောမည်။

ယခု သူမတို့ လာရောက်ပြသည့် ပို့ချန်မြို့မှာ စင်စစ် ငှက်နီဂိုဏ်း၏ ကြီးစိုးရာ ဖြစ်သည်။ ။ ငှက်နီဂိုဏ်းကပင် သူတို့ ဆပ် ကပ်အဖွဲ့ကို လာရောက်ကပြပါက ငွေကြေး မြောက်မြားစွာ ရရှိမည်ဟု အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ယခု ပထမတစ်ရက်မှာ တော့ ငှက်နီဂိုဏ်းသည် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့၏။ ။ ငှက်နီဂိုဏ်းမှာ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းပင် ဖြစ်သော် လည်း အခြားသော ကုန်သည် များ ၊ ရတနာ ငွေကြေးရှိသူများ ၊ အာမခံကုမ္ပဏီများမှ သယ်ယူပို့ဆောင်သော ပစ္စည်းများကို တိုက် ခိုက်လုယက်သော်လည်း အနုပညာသည် များ ၊ ကချေသည် များကိုကား နှိပ်စက်ခြင်း၊ လုယက်ခြင်း မပြုပေ။ ။

ငှက်နီဂိုဏ်းချုပ် ကျားဖေးစိန်း သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဒုစရိုက် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကချေ သည် များ ၊ မင်းသမီးများကို ချစ်မြတ်နိုး တတ်လေသည်။ ။

မူလကငှက်နီဂိုဏ်းချုပ်သည် နတ် မြင်းဖြူမင်းသမီးလေးမိစ္ဆာကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သော်လည်း နတ်ဆိုးဂိုဏ်းက အင် အားဖြင့် ပို့ချန်မြို့ကို ဝင်စီးလိုက်သော ကြောင့် သူသည် မြင်းများ ဖြင့် ပို့ချန်မြို့ကို

လာနေရာမှ ယိုလိုင်တောင်တန်းသို့ ပြန် ဆုတ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။ ။

ယိုလိုင်တောင်တန်း၏ တောထဲရှိ သူတို့ ဂိုဏ်း တည်ရှိရာနေရာသို့ ဆုတ်ခွာ ကာ အင်အားစုပြီးမှ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းကို တိုက် ခိုက်ဖို့ ရည်ရွယ် ထားရာ သူတို့ မြို့သို့ ပြန် မဝင်နိုင်မီမှာ ပင် ပို့ချန်မြို့ရှိ လွှဲဆဲဇာတ်ရုံ တွင် ကပြနေသော ကျောက်နဂါးဆပ်ကပ် အဖွဲ့ ကြီးကို ဝင်ရောက်လုယက် ဖျက်ဆီးခံ လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်မှ အစ ဆပ်ကပ်ကပြ သူများ အားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ ။ နောင်တွင် ကျောက်နဂါးဆပ် ကပ်ဟူ၍ လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားအောင်ပင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ ။

'ချွမ်'

'ချွမ်'

ဝမ်ချွေဖုန်းသည် ဦးစွာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ။

ဓားချက်များက လျှင်မြန်ရာ ကြိုး ဖြင့်လှည့်ကာ ကာ၍ မိုစုသည် ထင်းရှူး ပင်ကိုင်းကို ကြိုးဖြင့် လွှဲကာ ဝမ်ချွေဖုန်း ၏ ဓားချက်မှ ရှောင်ကာ လွှဲခိုသွားလေ သည်။ ။

'ဝိုး'

'ဟာ . . . တော်တော်မြန်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ'

ဝမ်ကျောက်လီက ချီးကျူးလိုက် သည်။ ။

'ဘယ်လောက်မြန်မြန်ပါကွာ တို့ သုံးယောက်ကိုတော့ မနိုင်နိုင်ပါဘူး

ဝမ်စန့်ဟိန်းက ဓားကို ဝှေ့ရမ်းကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြိုးဖြင့်လွှဲနေသော မိုစုကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း ပြော လိုက်လေ သည် ။

'ရှင်တို့ မရှက်ကြဘူးလား'

'ဘာကိုရှက်ရမှာ လဲ'

'ရှင်တို့ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းက တောင် ကြားသုံးဖော်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဝိုင်းတိုက်နေတာလေ'

ထင်းရှူးကိုင်းပေါ်တွင် လွှဲခိုကာ ရပ်လိုက်ရင်း မိုစုက ပြောလိုက်သည် ။

'ဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ . . .တို့ က တာဝန်အရ လုပ်ရတာပဲ'

'ဘာတာဝန်လဲ။ ခုလို အားနည်း တဲ့ မိန်းကလေးကို သုံးယောက်ဝိုင်းတိုက်ဖို့ ပေးတဲ့ တာဝန်လား'

မိုစုက မခံချင်အောင် ထပ်၍ ပြောလိုက်သည် ။

မိုစု၏ စကားကြောင့် တောင်ကြား သုံးဖော်ထဲမှ အကြီးဆုံး ဝမ်ချွေဖုန်းမှာ မခံ ချင်ဖြစ်သွားသည် ။

'ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်းတစ် ယောက်တည်းကို ငါ မယှဉ်နိုင်ဘူးများ ထင် နေသလား။ မင်း အပြောမကြီးနဲ့ '

'ကျွန်မက အပြောမကြီးပါဘူး။ ရှင်တို့ သုံးယောက်ကို မနိုင်ဘဲ ကျွန်မ အသက်စွန့်ချင် စွန့်ရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ လောက်တော့ သွေးမကြောင်ဘူး'

'တို့ က ဘာသွေးကြောင်လို့လဲ'

'မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ် ယောက်ချင်းတောင် ယှဉ်ပြိုင်မ

တိုက်ရဲတာ လေ'

သိုင်းလောကသားတို့ သဘာဝ သိုင်းပညာနှင့် မခံချင်အောင်စလျှင်
လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘဲ သူတို့ ၏ သတ္တိကို ပြချင် တတ်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ။

'ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်းက တစ် ယောက်ချင်း တိုက်ချင်တယ်ဆို
တော့လည်း ငါ့အကြောင်းကို သိရမှာ ပေါ့။ ဟေ့ကောင် တွေ မင်းတို့
နောက်ဆုတ်စမ်း'

သစ်ပင်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော မိုစု ကို ကြည့်ရင်း ဓားကို ဝှေ့ရမ်းကာ
ဝမ်ချွေ ဖုန်းက ပြောလိုက်၏။

'မဟုတ်သေးဘူး ဝမ်အစ်ကိုကြီး။ ဒီမိန်းကလေးကို ခုခံရင် အသေသ
တ်ဖို့ အမိန့်ပါလို့ လား'

အငယ်ဆုံးဝမ်ကျောက်လီက မေး လိုက်သည် ။
နတ်ဆိုးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ် သူ့ကိုမဆို ခုခံလာရင် ခေါင်းဖြတ်ယူခဲ့ဖို့
အမိန့်ပေးပြီးသား။

'ကဲ ဖယ်ကြ ငါ ဒီမိန်းကလေးကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမပြီးမှ
ဖမ်းခေါ်သွားမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မိုစုကို ဓားနှင့် ပိုင်းခုတ်
လိုက် သည် ။

'ဝှစ်'

'ချွမ်'

'တို'

'ထန်'

ထင်းရှူးကိုင်းများ သည် မြေပြင် ပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြတ်ကျ
သည်။ ဆပ်ကပ်ကျွန်းကျင်သော မိုစုက ကြိုးကို ပစ်ကာ တစ်ပင်မှ တစ်
ပင်သို့ လွဲ၍ ခိုကာ ရှောင်တိမ်းနေသည်။

ဝမ်ချွေဖုန်းမှာ လူဖြင့် ခုန်လွှား ကာ လိုက်နေရသောကြောင့် မောသ
လောက် ခရီးမရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ သည်။

'ဟူး'

'ဘယ်လိုလဲ ရှင် ကျွန်မကို ဓားနဲ့ ထိအောင် တိုက်နိုင်ပါ့မလား'

'မင်း စကားမများ နဲ့ '

မိုစုက ထင်းရှူးကိုင်းကြီး တစ် ကိုင်းပေါ်မှ ရပ်ကာ ပြောလိုက်ရာ ဝ
မ်ချွေ ဖုန်းမှာ ထင်းရှူးကိုင်းတစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း ခုန်ကာ တက် လိုက်
လေသည်။

မိုစုရှိရာသို့ သုံးလေးခါ ခုန်လွှား ကာ လာနေရသော ဝမ်ချွေဖုန်းက
အနီးသို့ ရောက်လာသည့် အခါ ကြိုးကို ပစ်ကာ အောက်ဘက် ထင်းရှူး
ကိုင်းကိုချီကာ နွယ် ကြိုး ခိုသကဲ့သို့ ခိုကာ အခြားတစ်ပင်သို့ လွဲ၍ ပြော
င်းသွားလေတော့သည်။

'ထန်'

'ချွမ်'

'ဟေ့ မင်းက တိုက်တာမဟုတ်ဘဲ မျောက်လွှဲကျော်လို့
ပြေးနေတာကိုး'

မိန်းမပျို မိုစုထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်၍ သွားလေသည်။

'ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ နတ် မြင်းဖြူတိုက်ကွက်ကို ကြည့်ချင်လို့

လား'

'သတ္တိရှိရင် ရင်ဆိုင်တိုက်လေ'

'ရွီး'

'အိုး'

'ချွမ်'

'ထန်'

နတ်မြင်းဖြူသိုင်းဆယ်ကွက်မှ နတ်မြင်းဖြူသိုင်း လေမုန်တိုင်းသိုင်း ကွက်ကို သုံးကာ သစ်ပင်များ ပေါ်သို့ ခုန်ကူးလေဟန် လှည့်ပတ်ကာ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ရပ်နေ သော ဝမ်ချွေဖုန်း၏ ခြေထောက်ကြိုးကွင်း နှင့် ပတ်မိ၍ ဆွဲချကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ် ကျသည် ။ ကြောက်အားလန့် အားဖြင့် ထင်း ရှူးကိုင်းများကို ခုတ်ကာ ကျောက်စရစ်လမ်း ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

*

'ဘုန်း'

'ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား'

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တိုက် ခိုက်ရင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျ လာသော ဝမ်ချွေဖုန်း၏ ခြေလွတ်လက်လွတ် ခွေးကျ ကျလာပုံကို ကြည့်ရင်း ဝမ်စန့်ဟိန်နှင့် ဝမ် ကျောက်လီတို့ က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည် ။

'အား ကျွတ် ကျွတ်'

ဝမ်ချွေဖုန်းက လက်တစ်ဖက်က ခါးကို ကိုင်ရင်း ထရပ်လိုက်ပြီး ဓား

ကို ကိုင် ထားသော လက်ကို အနိုင်နိုင်ပင်ဆုပ်ထား ရင်း . . .

'မင်းတို့ က ဘာရယ်တာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဝမ်အစ်ကိုကြီး ပြုတ်ကျတာ ဘာ ရယ်စရာကောင်းလို့ ပါ။ တကယ် တော့ ကျွန် တော်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ စုန့်စမ်းသိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်နဲ့ ပေါင်းတိုက်ရင် သူ ဘယ်ခံနိုင် ပါ့မလဲ'

နတ်မြင်းဖြူမင်းသမီးမိုစုက ထင်း ရှူးကိုင်းကြီးကို ကြိုးစနင့် ပစ် ကာ ကြိုးကွင်း ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဒန်းစီးသလို စီးနေသည်။ သူမသည် ဤ သူသုံးဦးကို နိုင်ဖို့ မလွယ် ဆိုသည် ကို သိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တတ် နိုင်သမျှ ဒုက္ခပေးပြီး၊ မိမိကိုယ်ကို ချောက် ကြားထဲသို့ ခုန်ချ၍ အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ် ထားပြီး ဖြစ်၏။

'ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မရဲ့ နတ်မြင်းဖြူ သိုင်း (၁၀)ကွက်ကိုအရသာရှိရှိ မြည်းလိုက် ရပြီမို့လား'

'ကဲ . . .ဒီမိန်းကလေးကို အလွတ် မပေးဘဲနဲ့ ဝိုင်းတိုက်ကြ'

'ခစ် ခစ် ခစ်'

ဒန်းစီးနေသော မိုစုထံမှ ရယ်သံ ပေါ်လာတတ်သည်။

'ဘာရယ်တာလဲ'

ဝမ်ကျောက်လီက ဒေါသနှင့် အော်၍ မေး လိုက်လေသည်။

'နေ့ ၁ က် ဆုံးမှာ ရှင်တို့ က အရှက် မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြရတော့မှာ ပဲမို့လား'

'ဒီမှာ တို့ သွေးကွဲအောင် မင်း ဉာဏ်လေးလက်တစ်ဆစ်လောက်နဲ့

လုပ် မနေနဲ့ ။ ဝမ်စန့်ဟိန်းနဲ့ ဝမ်ကျောက်လီ သူ ပြောတာ ဘာမှ နား
ထောင်မနေနဲ့ ။ သူ့ကို စုန့်စမ်းသိုင်းကွက် (၂၀) ကို သုံးပြီးတော့ သာ တို
က်ပေတော့။ မသေရင်တော်ပြီ သတိမေ့ချင်မေ့ပေစေ့'

သည် တစ်ကြိမ်တော့ တစ်ဦးချင်း ခွဲကာ လှည့်ဖျား၍ အနိုင်ရရှိအောင်
တိုက် ဖို့ စိတ်ကူးထားသော မိုစု၏ အကြံမှာ ပျက် သွားရပြီဖြစ်လေသ
ည် ။

သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဒန်းစီး နေရာမှ သူတို့ သုံးဦးကို ယှဉ်လာ
ပါက သူမ သတိလစ်၍ အဖမ်းမခံရအောင် အကြံထုတ် နေသည် ။ စော
စောကတည်းက သူမသည် ချောက်ကမ်းစွန်းမှ အောက်တွင် မည်မျှ န
က်ရှိုင်းမှန်းမသိသည့် ချောက်ထဲသို့ ခုန် ချသေရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်
သည် ။

လောကကြီးတွင် သေခြင်းတရား ကိုပင် ရင်ဆိုင်ရန်
ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့် နောက် မည်သည့် အရာကိုမျှ ကြောက်စရာ မလို
တော့ပေ။

တြိဂုံပုံသဗ္ဗာန် လူသုံးယောက် သည် နေရာယူလိုက်ကြသည် ။ ပြီး
နောက် လက်ဝါးရိုက်ချက်သုံးချက်ကို အသုံးပြုလိုက် ကြလေတော့၏။

'ဝုန်း'

'ဝုန်း'

'ဝုန်း'

လက်ဝါးရိုက်ချက်အရှိန်အား သုံးခု က ပေါင်းကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့
အဖြူရောင် အားရှိန်တစ်ခု လွင့်တက်လာသည် ။ စုန့်စမ်း ခေါ် အသုဘပို့
သိုင်းကွက် (၂၀)မှ ရှေးဦး ဆုံး တစ်ကွက်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

'ဝုန်း'

'ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း'

ထင်းရှူးကိုင်းများ သည် တဖျောင်း ဖျောင်းဖြင့် ကျိုးကျကုန်သည်။ ။

'အမလေး'

ထင်းရှူးပင်ပေါ်မှ လက်ဝါးရိုက် ချက် လွတ်အောင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက် ရာ ချောက်နှုတ်ခမ်းအနီးသို့ လွင့်ကျသွား လေတော့သည်။ ။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

'ဟိုး ဟိုး ဟိုး ဟိုး'

သူတို့ သုံးယောက်၏ သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တည်းနှင့် ပင် ချောက်ကမ်းပါးအနီး စပ်အထိ ဆုတ်ခွာလိုက်ရသော မိစုကို ကြည့်ကာ တောင်ကြားသုံးဖော်မှာ အားရ ပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သည်။ ။

'ဟေ့ မင်းအသက်ဆုံးခံမှာ လား။ အသာတကြည် အဖမ်းခံမှာ လား ပြော'

လက်ဝါးချက်များကို ရွယ်ရင်း တောင်ကြားသုံးဖော်က ပြောလိုက်သည်။ ။

သည် တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်လျှင် မည်သို့မျှ မိစုခံနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ချောက်ထဲသို့ ခုန်ဆုတ်လျှင်လည်း သေခြင်း တရားနှင့် သာ ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ မည် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ယိုလိုင်တောင်ပေါ် ရှိ ထင်းရှူးတောအဆုံးမှ ချောက်ထဲသို့ ခုန် မချဘူးကြ။ ထိုချောက်အောက်သို့ သွား သောလမ်းမှာ လည်း ပို့ချန်ပြီး၏ အနောက် ကို ပတ်ကာ တစ်ရက် တစ်ညကြာအောင် သွားမှ ရောက်နိုင်ပေမည်။

ပို့ချန်မြို့မှ လူများ ပင် ထိုအရပ် ဒေသသို့ တောနက်ထဲမှ ဖြတ်၍ မ
သွားဘူး ကြပေ။

'ဒီမှာ နတ်ဆိုးဂိုဏ်းသားတွေ ရှင်တို့ နဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို ကျွန်
မရဲ့ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ အဖမ်းမခံဘူး။ ကျွန်မ သေချင်ရင် သေပေစေ'

'တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ မိန်းကလေး မင်းလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းက
လေးဟာ တို့ ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ ဘဝ ကို ရနိုင်တယ်'

'မလိုချင်ဘူး ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ကို အ
ဖော်မပြု နိုင်ဘူး။ ရှင်တို့ သာ ခြေမဲ့လက်မဲ့နဲ့ ပြန်ကြ ပေတော့'

'ကဲ'

'ဝုန်း'

'ဟာ'

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ချက် ရိုက်လိုက်ရာ တောင်ကြားသုံးဖော်
ကလည်း လက်ဝါးချက်ဖြင့် ခုခံလိုက်ရာ အားချင်း ယှဉ်မိပြီးနောက် နတ်
မြင်းဖြူမိုစုမှာ အသူ တရာချောက်ထဲသို့ လွင့်ကျသွားလေတော့၏။

'ဟာ'

'သွားပြီ'

ဝမ်ရွှေဖုန်းသည် ခေါင်းကို စိတ် ပျက်စွာ ခါရမ်း လိုက်လေတော့သ
ည် ။